

Arrest

nr. 87 936 van 21 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Els THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 9 februari 2011 dient verzoeker voor een tweede keer een asielaanvraag in.

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten F. Z. A.

geboren te Bagdad, op (in) 30.07.1978

en van nationaliteit te zijn: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09/02/2011

Overwegende dat betrokkene op 02/02/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 16/12/2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 09/02/2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij België niet verlaten heeft. Overwegende dat betrokkene nu foto's voorlegt, die zouden bewijzen dat de woning van zijn ouders in Irak in brand zou zijn gestoken.

Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap, en zij aldus weinig bewijswaarde bevatten. Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds problemen te hebben in Irak en niet te kunnen terugkeren omdat hij er nog steeds gezocht zou worden. Overwegende dat uit de gegevens van zijn dossier blijkt dat betrokkene in Duitsland als vluchteling werd erkend, overwegende dat niet blijkt dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Overwegende dat betrokkene er dus geen rechtstreeks belang bij heeft dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 13 mei 2011 dient verzoeker voor een derde keer een asielaanvraag in. Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen deze beslissingen dient verzoeker op 16 juni 2011 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 63 352 van 17 juni 2011 wordt de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten bevolen. Verzoeker werd nadien vrijgesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 51/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 5, § 2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Verzoeker stelt niet op de hoogte te zijn van zijn erkenning als vluchteling in Duitsland. Verweerder vermeldt dit wel maar laat na nadere details te verschaffen over deze erkenning. Bovendien worden er geen officiële stukken voortgebracht ten bewijze van deze erkenning. Verzoeker meent niet in staat te

zijn de juistheid te kunnen verifiëren van de loutere bewering dat hij de vluchtelingenstatus zou hebben in Duitsland.

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"In een eerste en tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringplicht, in het bijzonder art. 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art. 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 en art. 5 §2 van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiel verzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening).

Verzoeker stelt dat het Dublinonderzoek niet voldoende nauwkeurig zou zijn gevoerd. Verzoeker is niet op de hoogte van het feit dat hij in Duitsland erkend vluchteling zou zijn.

Er zou geen verzoek tot overname aan Duitsland zijn gevraagd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in essentie kritiek uit op het gevoerde Dublinonderzoek naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Verzoekers grieven zijn in die mate dan ook niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is.

Ondergeschikt wenst verwerende partij te verduidelijken dat ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag van verzoeker een Dublinonderzoek werd gevoerd, dat te kennen gaf dat verzoeker eerder, eerst in Nederland en vervolgens in Duitsland een asielaanvraag had ingediend. Er werd desbetreffend een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse autoriteiten, die echter te kennen gaven dat verzoeker een erkende vluchteling in Duitsland is. Zulks werd bevestigd door de Duitse asielinstanties per fax d.d. 8 maart 2010, die desgevallend weigerden verzoeker over te nemen op basis van de Dublin -II- verordening.

Het dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 15 december 2010 verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde, in essentie omdat verzoeker een erkend vluchteling is in Duitsland, tot bewijs van het tegendeel.

Op 25 januari 2011 werd vervolgens een bilaterale overnamevraag aan Duitsland gericht op basis van het overnameakkoord tussen Duitsland en de Beneluxstaten d. d. 17 mei 1966. Duitsland weigerde de overname echter, omdat verzoeker werd afgeschreven naar een onbekende plaats.

Ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag besloot de thans bestreden beslissing dan ook terecht dat uit voldoende elementen uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker een erkend vluchteling in Duitsland is. Gelet op dit gegeven wordt terecht besloten dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn asielaanvraag in België, aangezien hij niet aantoonde dat de door Duitsland geboden bescherming opgehouden heeft te bestaan.

Desgevallend werd opnieuw d.d. 20 juni 2011 een overname gevraagd aan Duitsland, gelet op zijn vluchtelingenstatus aldaar. Dit stuk werd thans bijgevoegd.

Verzoekers kritiek is, gelet op voorgaande niet correct, in de mate hij voorhoudt dat geen overname aan Duitsland zou zijn gevraagd in het kader van het Dublinonderzoek. Verzoeker werd bovendien reeds op de hoogte gebracht van het feit dat hij door de Belgische autoriteiten als erkend vluchteling in Duitsland beschouwd werd, ten laatste op 16 december 2010, zijnde de kennisgeving van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker maakt de voorgehouden schendingen, ontvankelijk, geenszins aannemelijk.

Het eerste en tweede middel is ongegrond."

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase

van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker dat hij nog steeds problemen heeft in Irak en niet kan terugkeren omdat hij er nog steeds zou worden gezocht, motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat uit de gegevens van zijn dossier blijkt dat betrokkene in Duitsland als vluchteling werd erkend, overwegende dat niet blijkt dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Overwegende dat betrokkene er dus geen rechtstreeks belang bij heeft dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.”

Verzoeker stelt niet op de hoogte te zijn van een erkenning als vluchteling in Duitsland en meent dat het motief onvoldoende is. Hij is ervan overtuigd geen bescherming te krijgen in Duitsland.

Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen naar een fax van 8 maart 2010 waarin door de Duitse instanties wordt bevestigd dat verzoeker een ‘erkend vluchteling’ is in Duitsland.

Het administratief dossier bevat inderdaad een fax van 8 maart 2010 van het ‘Bundesamt für Migration und Flüchtlinge’ waarin wordt gesteld dat verzoeker erkend is als vluchteling door Duitsland. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier, informatie die bevestigd wordt in de verweernota, dat Duitsland tot tweemaal toe de vraag tot terug en/of overname van verzoeker heeft geweigerd. Op 25 januari 2011 wordt voor de tweede keer de vraag gesteld aan de Duitse autoriteiten om verzoeker terug te nemen op grond van een bilateraal terugnameakkoord. Duitsland weigerde echter om reden dat verzoeker zou zijn afgeschreven naar een onbekende plaats. Op 20 juni 2011 wordt de vraag tot terugname voor een derde keer gesteld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen antwoord vanwege de Duitse autoriteiten. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verwerende partij ‘geen kennis te hebben’ van een antwoord, laat staan van een positief antwoord op deze derde vraag tot terugname van verzoeker. Blijkens de stukken van het dossier is verzoeker sinds 2003 naar Nederland, Noorwegen en Zweden gereisd. Hij verklaarde in 2007 teruggekeerd te zijn naar Irak en van december 2007 tot februari 2010 in Nederland te hebben verbleven. Hij zou rechtstreeks van Nederland naar België zijn gereisd. Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg niet met zekerheid dat verzoeker nog steeds effectief bescherming geniet in Duitsland, nu hij sinds de beweerde erkenning van het vluchtelingenstatuut in 2003 niet meer in Duitsland verbleef en de Duitse autoriteiten tot tweemaal toe hem uitdrukkelijk weigerden terug te nemen. Verweerder kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat verzoeker er *“geen rechtstreeks belang bij heeft dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit”*, nu uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker thans bescherming geniet in Duitsland en nu uit de verweernota blijkt dat verweerder hem (op latere datum) heeft vastgehouden met het oog op een repatriëring naar Irak.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN